

Sygn. akt IX Ka 1289/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Grzesiak

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014 r.

sprawy E. N.

obwinionego o wykroczenie z art. 92 a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim

z dnia 18 czerwca 2014r. sygn. akt II W 672/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od E. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem kosztów postępowania za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 1289/14

UZASADNIENIE

E. N. obwiniony został o to, że:

w dniu 9 maja 2013 roku około godziny 14.50 w miejscowości O. na ul. (...) kierując pojazdem marki M. nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy poza obszarem zabudowanym o 31 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw.

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim, wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 roku, w sprawie o sygn. akt II W 672/13 orzekł o tym, że:

I. obwinionego E. N. – w ramach czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie uznał za winnego tego, że w dniu 9 maja 2013 roku około godziny 14.50 w miejscowości O. na ul. (...) prowadząc na drodze publicznej samochód marki M. nr rej. (...) nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą, przekraczając dopuszczalną prędkość jazdy o 31 km/h, tj. popełnia wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 626 § 1 k.p.k i art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zasądził od obwinionego E. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 550 złotych tytułem kosztów postępowania.

Wyrok powyższy zaskarżył obwiniony.

Obwiniony zaskarżał wyrok w całości i zarzucał mu błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na:

- zupełnie bezkrytycznym przyjęciu, że funkcjonariusze Policji przesłuchiwani na rozprawie są wiarygodnymi świadkami w sytuacji gdy obwiniony nie został zatrzymany bezpośrednio po zaistnieniu rzekomego wykroczenia, ale ok. 4 km dalej i to dodatkowo na podstawie pomiaru dokonanego za pomocą urządzenia, które uniemożliwiało identyfikację pojazdu;
- nie wzięcie pod uwagę, że przy ustawieniu zasięgu radaru na 800m istotne jest czy w momencie pomiaru drogą nie poruszają się inne pojazdy. Nie wyjaśnienie tej okoliczności pomimo, iż tą samą drogą jechały co najmniej dwa pojazdy (poza obwinionym) – samochód ciężarowy z naczepą oraz samochód osobowy wyprzedzany przez obwinionego. Jak miał więc przyjąć mandat skoro nie wiadomo, któremu z tych pojazdów została zamierzona prędkość;
- nie odniesienie się przez Sąd do sporządzonych przez obwinionego zarzutów do opinii biegłego i w ich kontekście nie powołanie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego w sytuacji gdy przedstawił on szereg argumentów dowodzących, że sporządzona opinia jest nierzetelna.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie, a zważywszy na treść podnoszonych w niej argumentów uznać ją należy wyłącznie za gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi Sądu oraz przekonywującym uzasadnieniem trafnego rozstrzygnięcia. Skoro tak, skoro zarzuty skarżącego słuszności rozważań Sądu I instancji i argumentów przywołanych na ich poparcie, a zaprezentowanych w pisemnym uzasadnieniu, w żaden sposób nie podważają, a jednocześnie nie ma okoliczności które Sąd Odwoławczy uwzględniać winien z urzędu, nie ma podstaw do ingerowania w zaskarżone orzeczenie.

Sąd I instancji zgromadził pełny, kompletny materiał dowodowy, pozwalający na czynienie stanowczych ustaleń faktycznych.

Nie ma racji skarżący podnosząc, iż zeznania świadków B. i Kaszy ocenione zostały niewłaściwie. Niewątpliwie świadkowie ci z racji wykonywania czynności służbowych, po ujawnieniu wykroczenia, stają się niejako świadkami „oskarżenia”, ale sam ten fakt nie może prowadzić do deprecjonowania ich zeznań. Świadkowie relacjonowali o czynnościach podejmowanych co do obcej im osoby, ich spostrzeżenia odnotowywane były w notatnikach służbowych. Trudno przyjąć, iż świadkowie, z sobie znanych powodów, tworzą obraz nieodpowiadający prawdzie by pogrążyć obwinionego, osobę dla siebie obcą.

Sposób użycia przez świadków, policjantów, urządzenia kontrolno pomiarowego, zgodny z instrukcją obowiązującą w tym względzie, oceniany został przez biegłego. Z właściwie, wnikliwie ocenionej przez Sąd opinii biegłego wynika, iż urządzenie kontrolne użyte zostało właściwie, nie było żadnych zmiennych zakłócających jego pracę, zatem do wykazanego pomiaru odnieść się należy jako do prawidłowo dokonanego. Ze wskazanej opinii wynika, iż przedłożona do akt tarcza tachografu nie obrazuje pracy sposobu poruszania się obwinionego w czasie krytycznym. Sąd Rejonowy wskazał dla jakich przyczyn wywody biegłego uznał za przekonywujące i pozwalające na czynienie ustaleń faktycznych. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem „jeżeli opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywująca (niepełna)- nierzetelna,

twierdzenia skarżącego k 131- dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art. 201 k.p.k.” /post.SN 2006.09.13 IV KK 139/06/. Nie można podzielić również argumentów skarżącego, iż Sąd nie odniósł się do jego „zarzutów do opinii biegłego” /k131 v/. Oceniając sposób argumentacji Sądu Orzekającego, oraz, ogólnie rzecz ujmując - sposób procedowania w sprawie – stwierdzić należy, iż Sąd odniósł się do wszystkich aspektów krytycznego wydarzenia, a oczywistym jest, iż szereg argumentów zawartych w piśmie skarżącego /k.107/ świadczących o jego wybitnie emocjonalnym podejściu do sprawy, pozostawać musi poza sferą oceny Sądu I Instancji.

Reasumując, stwierdzi należy, iż ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Orzekający w pełni korzysta z ochrony art.7 kpk w zw. z art.8 kpow.

Działając zatem w oparciu o art.437§1 i 456 kpk w zw. z art.109§2 kpow Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok, jako w pełni zasadny, utrzymał w mocy, o kosztach postępowania odwoławczego orzekając na mocy art.634 kpk, 636§1 kpk, 627 kpk w zw. z art. 119 kpow.

SSO Leszek Grzesiak